

Textos : Club de Lectura . Biblioteca Josep Picola
Fotografies : Grup Fotogràfic Abadesses

El Grup Fotogràfic Abadesses i la Biblioteca Josep Picola hem preparat conjuntament aquesta activitat que proposa un joc senzill : escriure un text i deixar que alguna paraula, alguna sensació et piqui l'ullet i alguna imatge es desperti dins del lector.

Cada participant ha escrit o triat un escrit que el fotògraf ha llegit per extreure'n una idea clau: un objecte, un lloc, una acció, una percepció...

No cal representar el TEXT literalment (o pot ser sí). N'hi ha prou amb captar-ne l'essència. Després, només cal fer «CLIC» i deixar que la càmera es converteixi en l'eina per traduir-lo en una imatge propia.

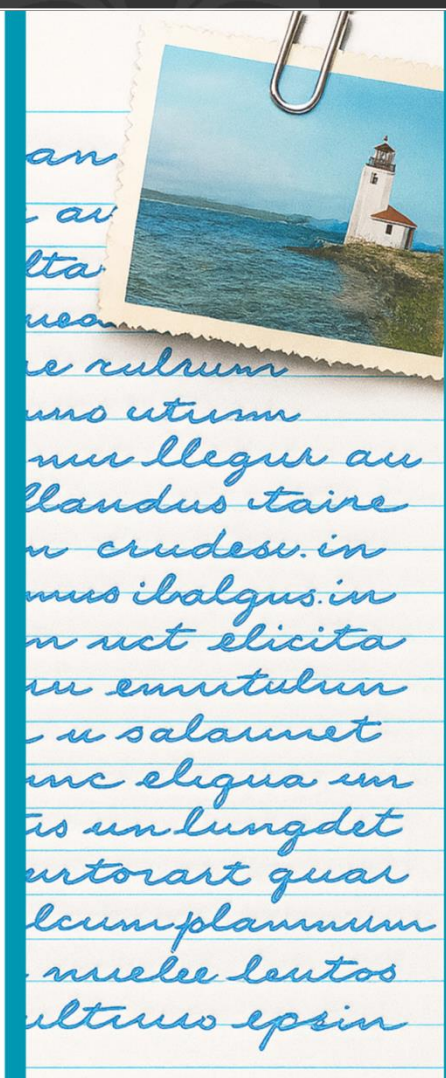

TEXT & CLIC

Connectant
escriptura i fotografia

Llegint a través del visor
d'una càmera

24 d'abril
18.30 h

PROESA

En un instant dins de l, oblit
He recordat qui soc.
Mentre passegen fugissers
pensaments amb agonía,
I sento un dolor al pit, per un instant
només.
Camino passos lents,
Com si avui fossin els primers.
Tomballejant
Per un paissatge fosc, estrany.
Tinc por
I no recordó de qué
Tinc por
Estic perdut dins el camí de la vida.
Tinc un company,el més fidel : es diu
silenci
I a la tauleta de nit...la solitud,
Austera, acérrima, rígida i freda com el gel.
És malvada...i cruel.
Atenta i tenaç...no en vol perdre pas.

I sento el frec d'una mà al meu braç,
Uns peus caminant al meu costat.
Et miro,
I veig el meu réflex petit,
A les ninetes dels teus ulls, massa brillants.

I mentre em mires, esgarrapant un somriure,
jo pensó que estàs plorant.
Caminem junts.
M'acompanyes i no sé qui ets,
no puc recordar el teu nom,
Tampoc sé dir-te el meu.
Potser sóc aquest?
El que anomenes sempre al apropar-te a mi.

En un instant dins l'oblit
He recordat que ets amb mi
Que tendrament dius aquest mot,
Com si llisqués vellut entre els meus dits.
Faré meu aquest record,
Avui no demanaré permis.
Emmarcaré aquesta paraula: "pare"
Que quan la dius em fa feliç.

Fotografia :
Eva Mestre Fajula

El text titulat "Proesa" m'ha fet pensar en un avi amb problemes de memòria, que a vegades el visita la seva filla.

L'espai, amb el mínim indispensable, pretén representar la seva soledat, el bastó i el caminador, la seva dificultat al caminar. La filla li dona suport seient davant seu, i és semitransparent per plasmar que ell sovint no la reconeix, i que ella no hi és sempre.

Malgrat tot, l'habitació és lluminosa i càlida per la "Proesa" que per un instant sap que és el seu pare.

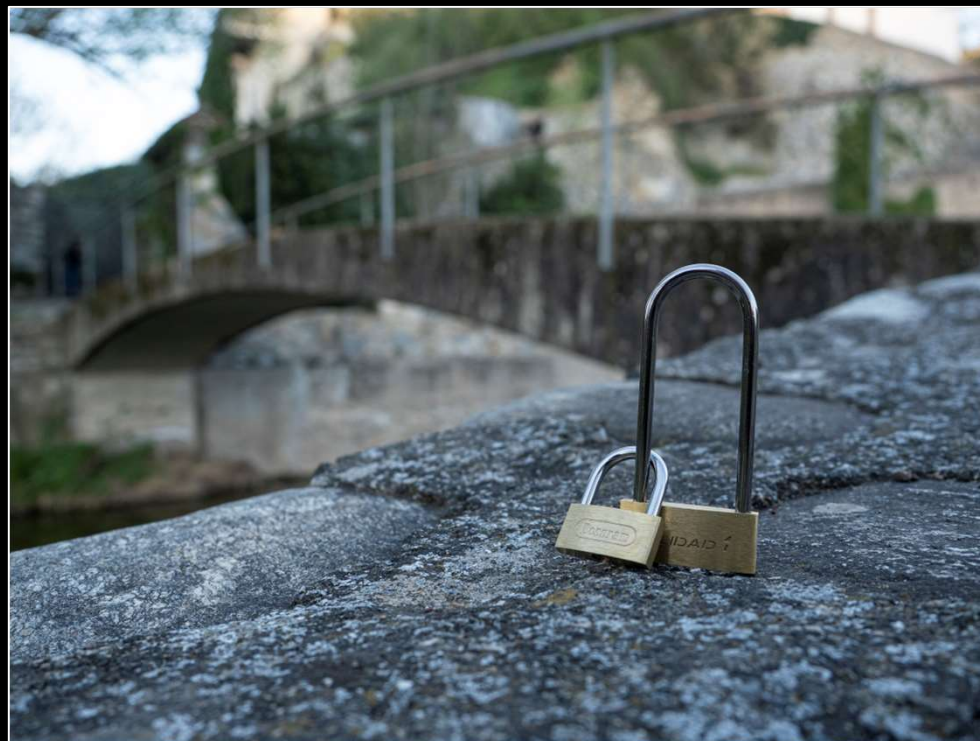
Text presentat per: Anna Cotrina
Autora : Anna Cotrina

Fotografia :
Albert Basagaña

El pont vell.

Pedres gastades, per peus i per passes.
Esbofegant històries en la pujada,
Alleugerint rialles tot fent baixada.
Petos furtius, al mig del pont,
Mirant la lluna reflectida a l'aigua.
Promeses d'amor,
Guardades en candau lligat a la barana-
I aquella noia....que passeja un gos...
Quan és ben fosc, en nit entrada.

Poema "La noia del gos"

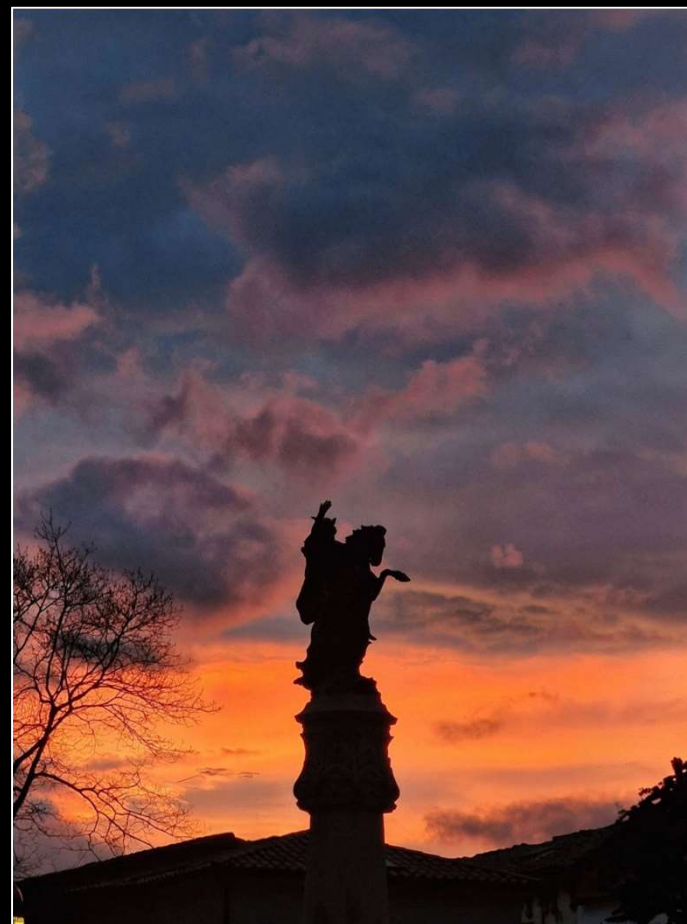
Cada dia, al passar per davant del pont vell s'abracen. Recorden emocionats, com en un capvespre d'estiu, dos joves enamorats en aquella barana, varen lligar les seves vides per sempre.

Text presentat per: Anna Cotrina
Autora : Anna Cotrina

Fotografia :
Menci Colomer Nogué

De nit, quan a l'aire volen somnis,
Surt tapat amb capa blanca.
És el comte.
El comte, a qui diuen "Comte Arnau".
Va s visitar a l'Abadessa, al convent de
Sant Joan.
La gent del poble tremola, quan senten
cavalcar el seu cavall.
De pressa tanquen les finestres i se
senyen tots,
Resant
Queda una finestreta oberta, amb la
llum d'un fanalet.
Tothom sap on va l'Arnau,
Però és secret, fermat amb pany i clau.
(Escrit està que n'és llegenda)
Surto al balcó,
Miro la lluna,
És nit d'hivern.
Em tapo tota, amb capa blanca.
I hi acarició les lletres d'un nom etern.

Poema "Buscant el Comte Arnau"

El podeu trobar al mig del poble

Text presentat per: Anna Cotrina
Autora : Anna Cotrina

Les cases comencen a obrir els ulls,
Distsants, em miren parpallejant mentre passejo.
Llars de foc que fan ganyotes
Olor de cuines d'hivern.
Plats que repiquen damunt de taules llargues
A sopar !!! diu la mare.
Corredisses i rialles i tots a taula.
I jo, curiosa, m'apropo a una finestra.
Llum tènua i una ombra desdibuixada.

Fa fred a fora.

Encoratjada poso les mans al vidre glaçat,
L'ombra i apropa les seves.
Un calfred fa entelar la imatge
Creuem les mirades.
Ulls petits que es reconèixen
Marques del temps com un dibuix de gargots.

Em toco la cara.

Mans tremolores
I l'ombra que no para de mirar-me.
A dins no hi ha ningú,
Només la veig quan em separo.

Passes entrebancades.
Distreta no veig el camí que em porta a casa.
Em giro per ultim cop
I veig, subtil, l'ombra del temps a la finestra
dibuixada.

Poema " L'ombra del temps"

Fotografia :
Maria Josep Fernández Viana

Aquesta imatge fusiona una fotografia real amb una de IA per evocar la malenconia del temps passat.

El vidre reflecteix difusament els característics teulats de Sibiu (Romania) que semblen "ulls" que vigilen la ciutat.

La textura de les gotes d'aigua i la càlida il·luminació de les cases exteriors creant aquesta escena que suggereix el pas del temps.

Text presentat per : Anna Avilés Ramos
Autor : Michael Ende (Momo)

Fotografia :
Joan Pous Burniol

Les cases del barri on ara es trobaven eren cada vegada més grises i sòrdides. Blocs de pisos de lloguer enormes i del tot encrostonats ribetejaven uns carrers plens de sotracs on s'estancava l'aigua.

Tot era fosc i no hi havia ni una ànima. [...]

De cop i volta, exactament en el moment que havien girat la cantonada d'aquell carrer, haia aparegut una llum singular. Al principi, Momo es va pensar que era la claror de l'alba. Allà ja no era de nit, però tampoc de dia. I aquell crepuscle no s'assemblava ni al de la matinada ni al del capvepre.

Era una llum que feia aparèixer els contorns de totes les coses d'una manera insòlitàment precisa i clara i, tanmateix, no semblava que provingués d'enlloc... o, més aviat, de tot arreu al mateix temps. Perquè totes aquelles ombres llargues i negres, fins i tot les projectades per les més petites pedres, s'escampaven en les direccions més diverses, com si tal arbre fos il·luminat per l'esquerra, tal casa per la dreta i tal altre monument pel davant.

Momo. Michael Ende (1972)

En qualsevol lloc i moment ,fins i tot un carrer del barri vell de Sant Joan , pot apareixer una llum que ens permet veure els que ens envolta d'una manera més clara i precisa

Text presentat per : Maria Roca Curós
 Autora : Carme Porcel

Va tornar

a riure. En Manel tenia l'habilitat que tot fos més fàcil, la feia riure com ningú, l'entenia i feien un bon tàndem. S'ajudaven, s'acompanyaven i, en definitiva, caminaven per la vida un al costat de l'altre, sense complicacions ni etiquetes. Tots dos se sentien molt afortunats d'haver-se anat a trobar a aquelles alçades de la vida.

Ja només faltava un mes per fer el viatge que tant desitjava: un safari a Kènia amb en Manel. De la manera que eren ells dos, que tremolés Àfrica! Aquell parell eren capaços de desmantellar el sol, empaquetar la lluna, apagar les estrelles i escombrar el desert si era necessari.

Estava immersa en els preparatius i, a més a més, havia tingut molta sort a la feina perquè li havien ofert portar un departament que suposava un gran repte per a ella. Semblava que les coses anaven bé, tot li sortia rodat darrerament. La vida li proposava jugar i ella hi estava disposada. Es preparava la gran partida final, però la Nina no en tenia ni idea.

El dia havia estat dur, estava esgotada, va sopar i es va quedar adormida al sofà. El telèfon sonava i quan l'anava a agafar per respondre no estava penjat al seu lloc. Continuava sonant, l'agafava però no hi havia cap botó per despenjar. Seguia sonant i ara estava estirada a terra davant la porta corredissa que donava al jardí. Finalment l'agafava i quan anava a despenjar queia des-

plomada a terra. Es va despertar ben traspalsada. Aquell somni del telèfon un altre cop, tot i que ara era diferent. Era com si ara hi hagués algú que es volgués posar en contacte amb ella.

En un altre moment aquell somni l'hauria deixat malament però aquell dimarts tenia altres coses en què pensar. Tenia hora al centre de vacunació internacional per posar-se les vacunes pel viatge, i allò l'amoïnava.

Dissabte va ser un dia genial. Teatre i sopar amb la Judit i en Ramon. Un dia rodó, s'ho havien passat molt bé, sempre que quedaven per fer alguna cosa junts els quatre acabaven amb mal de panxa de tant que reien. Van anar a dormir tard. La persiana del menjador estava oberta, la volia abaixar i no podia. Ho tornava a intentar, era la persiana de la porta corredissa que donava al jardí. No hi havia manera d'abaixar-la. Es girava i estava a la Taverneta. Veia a la Judit asseguda en una taula amb cara de desesperació, suplicant-li que s'acostés. Però cada vegada estava més lluny. Es va despertar. Quin mal cos. Total, era una persiana, però veure la Judit, la seva amiga, així la va angoixar i va estar malament tot el diumenge.

Casualment, dimecres va rebre un whatsapp de la Judit. Volia quedar per prendre alguna cosa. Es trobarien a la Taverneta a les 6 de la tarda. Dimecres, en acabar la feina, a les 5, es va sentir marejada i va decidir ajornar el cafè amb la Judit per un altre dia. Aniria a casa i s'estiraria una estona. Va passar per davant del

menjador abans de pujar a l'estudi. Les persianes estaven obertes, no hi havia ningú al menjador. Les hauria d'abaixar però estava molt cansada, ja ho faria després.

Al cap d'una hora la Nina estava a terra, inerta, davant de la porta corredissa que donava al jardí. Els lladres pensaven que estaven sols i havien fet massa soroll. La van despertar. Pensant que era el seu gat, la Nina va baixar a veure què passava. La porta corredissa que donava al jardí estava oberta. Va córrer a tancar-la però no hi va ser a temps. Un cop sec al cap des de darrera la va fer caure a terra desplomada.

Per sort el telèfon era al seu lloc, penjat just a la tauleta que hi havia al seu costat, tenia bateria, no li faltava cap número ni cap botó per trucar i despenjar. Però no va poder trucar. Ja era morta.

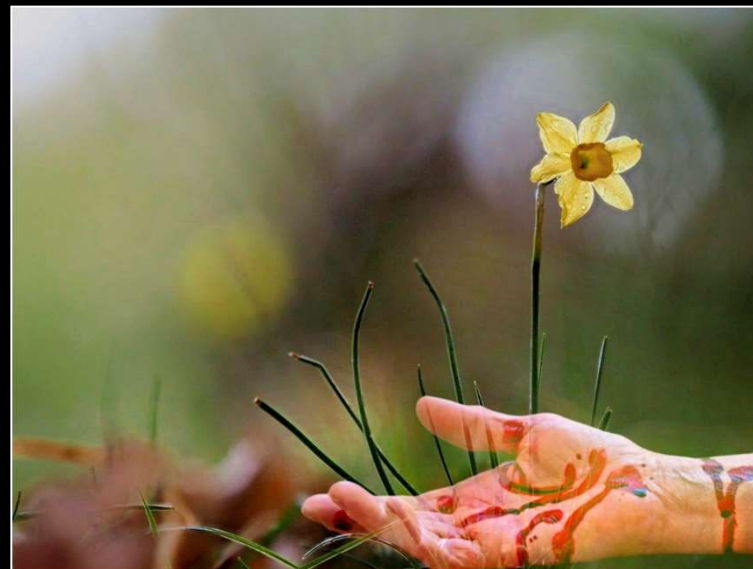
La porta corredissa que donava al jardí
 Autora : Carme Porcel

Fotografia :
Maria Cullell Buixassa

Fotografia :
Joan Pous Burniol

La imatge que la Nina somiava i que mai podrà fer.

Em sap greu que aquesta foto sigui un "spòiler" del relat

Text presentat per : Patricia Jimenez de Ridder
Autor : Lluís LLach

UN NÚVOL BLANC
Lluís Llach

Senzillament se'n va la vida, i arriba
com un cabdell que el vent desfila, i fina.
Som actors a voltes,
espectadors a voltes,
senzillament i com si res, la vida ens dóna i
pren paper.

Serenament quan ve l'onada, acaba,
i potser, en el deixar-se vèncer, comença.
La platja enamorada
no sap l'espera llarga
i obre els braços no fos cas, l'onada avui
volgués queda's.

Així només, em deixo que tu em deixis;
només així, et deixo que ara em deixis.
Jo tinc, per a tu, un niu en el meu arbre
i un núvol blanc, penjat d'alguna branca.
Molt blanc...

Sovint és quan el sol declina que el mires.
Ell, pesarós, sap que, si minva, l'estimes.
Arribem tard a voltes
sense saber que a voltes
el fràgil art d'un gest senzill, podria dir-te que...

Només així, em deixo que tu em deixis;
així només, et deixo que ara em deixis.
Jo tinc, per a tu, un niu en el meu arbre
i un núvol blanc, penjat d'alguna branca.
Molt blanc...

Fotografia :
Carme Juncà Prat

Fotografia :
Ramon Calvet i Folgueras

Núvols i blancs. No cal afegir res més.

Text presentat per : Irene Cervera-Buisán
Autora : Irene Cervera-Buisán

Fotografia :
Fina Clotet Saus

LA CUINA

La llum entra per la gran finestra, il·luminant els mobles mig buits. La cuina té el bàsic. Un cassó, un fogó elèctric i aigua corrent potable. El que necessito per preparar-me un cafè soluble.

A l'armari localitzo un parell de plats, coberts i dues tasses, poca cosa més. Mentre l'aigua s'escalfa, veig que ens queden unes llesques de pa a la nevera, i una mica de pernil. També queda llet de civada, la qual cosa farà que el cafè estigui més bo.

Des de la finestra veig el jardí buit i, al mig, una cadira amb una samarreta. La que he rentat aquest matí a mà a la dutxa. Mentre observo com el sol eixuga la roba, i il·lumina el verd de la gespa, m'adono que l'aigua ja està llesta.

El nostre esmorzar té un regust de llibertat, els sabors m'exploten a la boca i el cafè fa olor de despertar. Una cuina mig pintada, un jardí a mig vestir, una casa a mig muntar, però és el nostre cau en aquests dies complets d'estiu.

Inspirada en el relat «La cuina» per mostrar, a més de la meua pròpia cuina, els detalls que l'autor hi descriu.

Text presentat per : Anna Ros Baró
Autora : Anna Ros Baró

RECORDS D'INFANTESA

Quan s'acosten aquestes dates de Nadal recordo amb molta tendresa el dia que al calendari d'Advent ens sortia el missatge "Avui fem el pessebre". Amb el pare pujàvem a les golfes per començar a baixar amb delicadesa les caixes on havíem guardat l'any anterior els suros, la molsa, els branquillons i sobretot la caixa de cartró amb les figuretes del pessebre. Un cop al menjador tot fluïa amb il·lusió. De fons sonaven nadales.

Mentre el pare es dedicava, amb paciència, a muntar l'esquelet del pessebre tot pensant cada racó i detall del paisatge d'aquell any: l'establia, les muntanyes, el rierol, els camins, el pont, el pou, les casetes...; jo, amb molta cura anava desembolicant les figuretes protegides amb paper de diari. Un paper de diari que podria explicar moltes històries ja que l'anàvem reutilitzant any rere any.

I així, una a una, les anava col·locant al damunt de la taula: la filadora, el llenyataire, el pescador, els pastors, el bou, la mula, Maria, Josep, el nen Jesús, els tres reis...

Però recordo especialment el crit d'il·lusió que feia quan descobria el caganer i corrent anava amb el pare per buscar el lloc secret del pessebre d'aquell Nadal. Un secret que guardàvem el pare i jo i que la resta de la família hauria de descobrir un cop acabat el pessebre.

I ara, som nosaltres els que mantenim a casa la mateixa tradició de muntar any rere any el nostre pessebre amb la complicitat del pare des de dalt.

Fotografia :
Tere Marcos Perry

La descripció del muntatge del pessebre que es fa en aquest escrit és exactament igual als records que jo tinc de casa meva: anar a buscar les caixes al traster amb els meus germans i anar treient poc a poc totes les figuretes. Després passar dies decidint com seria aquell any el paisatge del pessebre i anar col·locant poc a poc tots els personatges. Quants records!

Als temps actuals i amb les presses i el poc espai a les cases els pessebres s'han anat reduint i sovint es redueixen a una petita carbassa, com la de la foto, però l'esperit del Nadal sempre es respira, encara que sigui poc, a totes les cases.

Text presentat per : Sonia Ariño Tomás

Autora : Sonia Ariño Tomás

M'acabava d'aixecar del llit. A darrera hora m'havia adormit. El vent feia moure els plàstics que havíem posat entre les teules i a cada manxada se m'encongia el cor. Qualsevol dia ens cauria el sostre a sobre! Aquest era el problema? No ho sé però ara ja no seria un problema. Aquest matí vindrien els efectius a fer-nos fora.

Em vaig tirar una manta sobre l'esquena i em vaig apropar a la finestra. Vaig seure a aquella cadira que l'Enric havia restaurat ja feina un parell d'anys i que s'havia convertit en el bé més preuat que tenia. A fora ja hi havia dos cotxes de policia i uns quants mossos fent guàrdia vora les diferents obertures que tenia l'edifici. No se'n podia dir portes.

Havia arribat el dia. La petita comunitat de veïns que s'havia creat es desfaria i ensescamparíem un altre cop pels carrerons antics de la ciutat.

Per sort, jo estava sola. No sé si hagués pogut suportar tenir al meu càrrec dos infants, com la parella del davant. Què els hi deuen explicar? Aniran avui a l'escola? Els renyarà la mestra per què arriben tard o per què no escolten la lliçó? Jo no els conec gaire. No els he volgut conèixer. No m'interessa, ni ells ni la resta.

Ara sortiré. Ja tinc la bossa feta, des de fa dies, esperant que l'amenaça es materialitzi. També tinc aparaulada una petita habitació al carrer deseparats. Ironies de la vida. Deixo aquí la cadira? M'agradaria portar-la amb mi, com a record d'una altra vida. No sé si podré dur-la, no sé si hi cabrà... ni tan sols sé si algú recordarà que fa unes setmanes vaig aparaular una petita habitació al carrer deseparats.

" No em cridin. Ara surto".

Fotografia :
Mireia Burdó Masferrer

10

Al carrer Desemparats no hi vaig poder viure gaire temps i ara només em sosté aquesta cadira. Quin preu hem de pagar per mantenir la vida?

Text presentat per : Guillermina González Bosch
Autora : Guillermina González Bosch

Fotografia :
Joan Pous Burniol

LES SANDÀLIES

La va despertar aquella sensació que se li repetia cada nit, una forta opressió al pit que no la deixava respirar. Intentar tornar a adormir-se era balder, sabia que no ho aconseguiria. Es va llevar, es va vestir i es va calçar les sandàlies. Va sortir sense fer soroll per no despertar els pares.

Va començar a caminar pels carrers buits. No hi havia ningú i les persianes dels bars i les botigues estaven abaixades. Però aquesta tranquil·litat no l'ajudava a calmar la seva angoixa.

Sense saber com, es va trobar damunt la sorra de la platja. Es va apropar a les roques, allà on trencaven les onades. El sol començava a alçar-se a l'horitzó i reflectia la seva llum daurada damunt l'aigua del mar marcant un camí brillant fins arribar als seus peus.

Les onades anaven i venien, venien i anaven, compassades, com els seus pensaments. Cada onada, un record, un retret, un menyspreu, una burla, una mala mirada... picant una vegada i una altra contra les roques i també dins el seu cap. Aquell martelleig se li feia insuportable. No podia més. Feia temps que lluitava contra aquell monstre i no aconseguia vèncer-lo. Aquell mar on tantes vegades s'havia banyat, la convidava a entrar-hi una vegada més.

L'aigua va començar a mullar-li els peus i una onada es va endur les sandàlies, primer una, després l'altra. Descalça, es va endinsar al mar, a poc a poc, però amb pas segur, convençuda que era l'única manera de trobar la calma. Un pas rere l'altre, sense aturar-se, va continuar endavant fins trobar l'única sortida a tant de sofriment.

Algú va trobar unes sandàlies surant a l'aigua.

A VEGADES...

A la meva habitació, enmig del silenci que només et pot donar la nit, els pensaments comencen a sorgir...

A vegades alegre, simpàtica, educada, amable, complaent, generosa, sociable, raonable, afable...

I d'altres vegades trista, grollera, egoista, impulsiva, inaccessible, irascible, complicada, ingenua, crítica...

M'invaïx el dubte i l'angoixa de saber qui sóc, com sóc realment. En funció de les meves accions, a vegades sento vergonya, frustració o inseguretat i d'altres vegades convicció, serenitat o seguretat.

Hi dono voltes, intentant entendre perquè uns dies sí i altres no...el caos i més tard l'estabilitat, la introspecció i més tard l'explosió... Hi ha una lluita interna que sempre es dura, frenètica i tortuosa. Agotada, m'adormo...

A la mateixa habitació, el dia neix i una llum rebota a la meua cara, la realitat es presenta com una força que recorre cada part del meu cos. Veig amb claredat. Aquesta, a qui tota la nit he estat qüestionant, sóc simplement JO, amb totes les virtuts i defectes, fragilitats i forteses. Entenc de cop que l'únic que puc fer és no jutjar-me, acceptar-me i entendre cada part de mi, ja que jo, indiscutiblement, sóc la que m'acompanyarà durant tota la meua vida. Però a vegades...

Fotografia :
Joan Pous Burniol

El relat descriu una noia amb unes emocions que són com una muntanya russa. És com un llumí que passa de ser una flama brillant que amb un simple cop de vent s'apaga i de la que ja només queda el fum.

Text presentat per: Silvia Cotta
Autora : Silvia Cotta

Fotografia :
Elisabet Regué Pujol

AMIGUES

Finalment van aconseguir quadrar les agendes i aquell diumenge anirien a dinar juntes. Feia molt de temps que ho intentaven i quan no era un partit de bàsquet era un concurs de sardanes. Es coneixien des de l'institut i havien viscut juntes quan havien marxat a estudiar a fora.

Els agradava menjar bé i beure bon vi, no eren pas riques però sí autònomes econòmicament. Cada vegada que s'ajuntaven totes era un no parar d'escollar les últimes novetats, les noves preocupacions i també alguna que altra xafarderia. A mesura que anaven baixant les ampolles de vi, que solien ser mínim dues, el volum de les rialles anava augmentant. Amb el pas dels anys el soroll que provocaven era més estrident i els importava cada vegada menys.

Després del dinar van anar voltar una estona i després a fer una copa a una terrassa. Van seguir les rialles i les converses cada vegada més profundes. Era com si el temps entre trobades no hagués passat. I quan van tornar a casa, com sempre passava, van sentir l'efecte d'un bàlsam, una abraçada reconfortant per l'ànima.

Al llegir el relat m'hi vaig sentir identificada. Nosaltres, amigues des d'EGB ,fa anys que ens trobem per sopar, dinar i fer algun viatge. La Foto és de l'últim sopar que hem fet aquest mes de març, preparant la propera sortideta. UN bàlsam per l'ànima.

Text presentat per: Silvia Cotta
Autora : Silvia Cotta

ÀVIA

Es movia amb lleugeresa per la cuina com si fos senzill el que feia. Era una dona menuda i ràpida en una cuina petita i fosca com les que es feien abans perquè era el lloc destinat a les dones. I jo m'estava allà amb ella seguint les seves instruccions fent-li més companyia que feina. Me la mirava embadalida com aconseguia fer les grasaletes de bacallà de la consistència perfecte i com em feia les truites de farina dient-me que no hi havia posat ou.

No podia estirar bé els braços ni movia bé les mans perquè de ben petita havia patit una tuberculosi òssia. No me n'adonava que era diferent perquè cosia i cuinava i em cuidava com si res, amb la destresa d'un artesà. Em va ensenyar temes universals des d'un espai molt íntim.

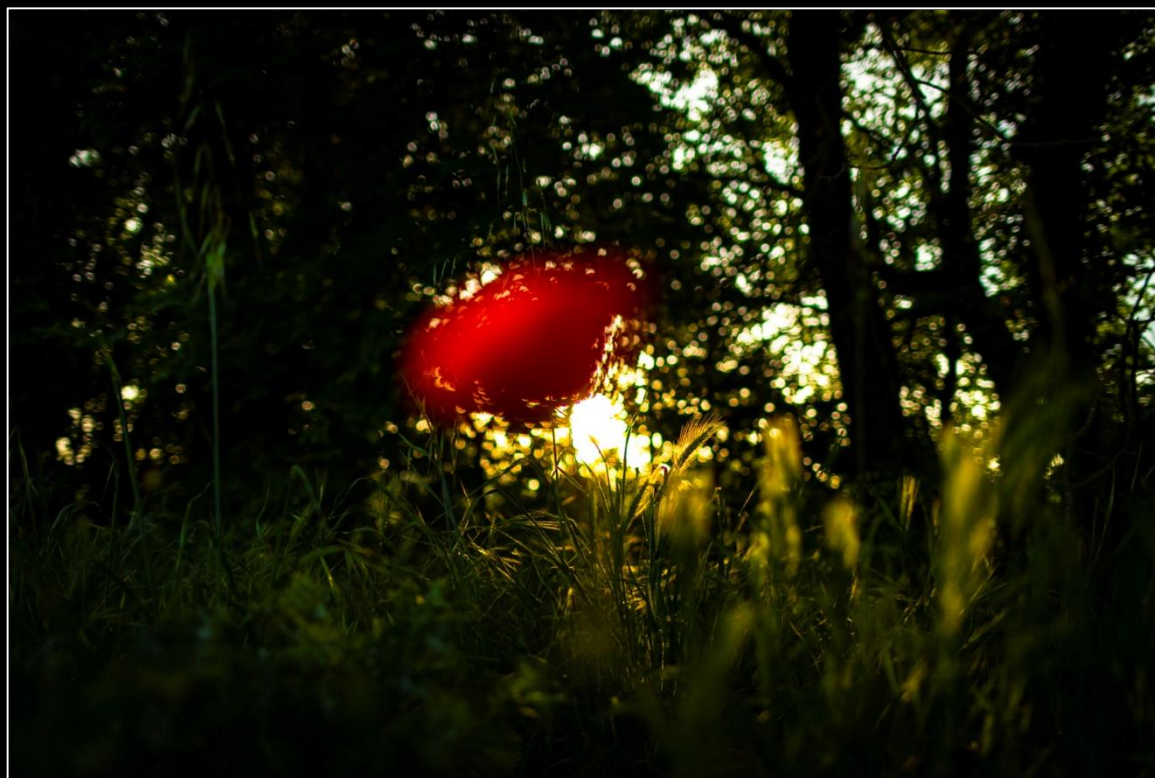
Se m'enduia a fer el vermut a la Rambla, els dijous que hi havia mercat, i després a dinar fora. Ves que no sigui per això que m'agrada tant anar a fer el vermut; és una qüestió d'herència i no de vici.

Vaig ésser una nena molt feliç amb la meva àvia, quan podia tenir-la només per mi, sentint-me la neta més estimada per la millor àvia del món, encara que fos perquè tot es magnifica quan ets petita i els seus eren els millors canelons que s'han fet mai.

Fotografia :
David Fajula Jufré

Tinc un munt de fotos d'àvies. Detalls de les mans, assegudes dins una cuina, al menjador, al carrer, en un marge talaiant ovelles. Però si el text ja parla d'una àvia, cal que la foto la mostri?

L'últim paràgraf parla en passat, parla d'absència. I potser les àvies, i tots aquells qui ja no hi son, tornen cada dia en forma de record, com la llum càlida d'un matí de primavera

Text presentat per: Silvia Cotta
Autora : Silvia Cotta

LA RUTA

“Serà una ruta molt senzilla, ja ho veuràs!” em van dir.

Els collons! Hem matinat com si haguéssim de fer l'Everest per fer un trajecte en cotxe amb roba que abriga massa per anar anxovats a dins d'un cotxe i quan hem arribat feia un fred que et gelava els pocs trossos de pell que no estaven coberts per roba.

Evidentment hem començat pujant, no fos cas que prèviament poguéssim fer un xic d'escalfament en un planer. Soc una modèlica asmàtica i he començat a esbufegar com si m'hagués fumat uns deu “ducados” abans de l'ascens i quan he començat a agafar el ritme dels meus companys ja havia passat ben bé una horeta.

Llavors he pogut començar a veure alguna cosa més que les meves sabates i el cul del de davant. He pogut aixecar el cap i adonar-me'n que les fulles que cobrien el terra eren d'una enigmàtica fageda amb colors de tardor. Quan la fageda s'ha acabat el paisatge ha quedat despullat d'arbres i s'ha començat a obrir darrera nostra la plana i s'endevinava de lluny un tros de mar.

I quan al cap de quatre hores hem arribat a dalt, no sé si m'ha fotut més ventallada la tramuntana o les vistes d'aquest Empordà tan meu com els meus sibilants.

Fotografia :
Ramon Calvet Falgueras

Fotografia :
Carme Juncà Prat

Les dues fotografies estàn inspirades en l'últim paràgraf de l'escrit:

«quan al cap de quatre hores hem arribat a dalt, no sé si m'ha fotut mésventallada la tramuntana o les vistes d'aquest Empordà tan meu com els meus sibilants.»

Text presentat per: Silvia Cotta
Autora : Silvia Cotta

Fotografia :
Alex Porta Tallant

L'INSTANT

Veig què està passant en un moment concret i me n'adono que allò ho canviarà tot en aquell precís instant.

Veig com un altre cotxe envesteix el que duia a davant i sé que per una casualitat o pel destí en el moment que he aixecat el peu del gas m'he salvat de l'accident.

I són moments que se'm queden gravats a la memòria en forma d'imatges. Aquell gest que em va desencisar d'una relació que ja estava condemnada a fracassar, aquella mirada i aquell somriure que em van acabar enamorant. La bellesa d'un paisatge, d'una obra d'art, la perfecció d'una planta m'han connectat espiritualment com per recordar-los intensament.

Quan aquests esdeveniments decisius em passen me'n puc separar i mirar-m'els des de lluny com si sortís del meu cos.

Ara estic vivint un instant així, decisiu, que ho pot canviar tot, en aquesta consulta mèdica, havent sortit de mi i mirant-m'ho des de fora com si en fos l'espectadora enlloc de l'actriu protagonista. Aquest instant que es diu diagnòstic.

No cal afegir res a les paraules del text "havent sortir de mi, i mirant-m'ho des de fora, com si en fos l'espectadora enlloc de l'actriu protagonista. Aquest instant que es diu diagnòstic".

Text presentat per: Silvia Cotta
Autor : Marc Parrot

CANÇÓ ALS NÚVOLS . Marc Parrot

Als núvols, jo hi faig el salt mortal, la tombarella i el pardal. Als núvols, tot és blanc i jo hi faig d'angelet i d'esquimal.

Als núvols, soc un infiltrat que ha entrat en el regne dels cels sense haver estat jutjat.

Als núvols, com un arbre arrencat, no hi faig cap fruit ni tinc arrels, però tampoc no hi faig cap mal.

Als núvols amb el temps i una canya puc esperar que es moguin les muntanyes, somiant truites i mirant les musaranyes mentre a baix cau pedregada.

Als núvols, no se m'hi ha perdut res, però com que res no he de trobar tampoc no em cal buscar.

Als núvols, sense res per pensar, al meu cervell espès no queda res per cavil·lar.

Els núvols no són pols ni són fum, són camps de cotó fluix on el record va a oblidar
que als núvols no m'he de guanyar el pa, en qualsevol moment pot començar a ploure manà.

Però el vent ha anat bufant
i els núvols escampant,
m'ho ha dit el Sol cantant,
dels núvols no es baixa, dels núvols es cau.

Fotografia:
Magda Dulsat

Fotografia :
Joan Pous Burniol

Fotografia :
Ramon Calvet Falgueras

*En aquell camp groc, com un raig de sol,
on els núvols hi reposen per continuar
navegant entre els somnis*

*Hi ha altres cels, també
blancs però no tan plàcids i
angelicals com els que
sembla descriure la canço i
als que s'hi arriba per
diferents camins (la foto
en mostra un) i dels que,
inexorablement, sempre es
cau tal com diu la lletra*

Mirant les mussaranyes

Text presentat per: Silvia Cotta
Autor : Jens Lekman

CANÇÓ “EVENING PRAYER” . Jens Lekman

A l'escola on treballa en Babak hi ha una impressora 3D i ha imprès un model del tumor que li van extirpar quirúrgicament de l'esquena aquest hivern. Amb el seu plàstic gris i aspre, sembla de la superfície lunar. Es posa el tumor a la butxaca de la camisa mentre sortim a fer una cervesa.

Ha estat un any llarg, dur per a un amic que no sé si és prou proper com per tenir dret a cuidar-lo o només per estar al seu costat, per incloure'l en la meva pregària del vespre.

Com he resat per poder aturar el dolor quan el dolor necessitava més que un ibuprofè. Com he resat perquè poguessis esborrar les teves preocupacions quan eren més profundes que l'oceà Pacífic

Posa el tumor sobre la taula i diu: «I doncs! això és el que m'ha fet tanta por».

Ha estat un any llarg, dur per a un amic que no sé si és prou proper com per tenir dret a cuidar-lo o només per estar al seu costat, per incloure'l en la meva pregària del vespre.

Última ronda. La cambrera baixa del seu tamboret mira el tumor i diu: «Què és això?» «És xulo!».

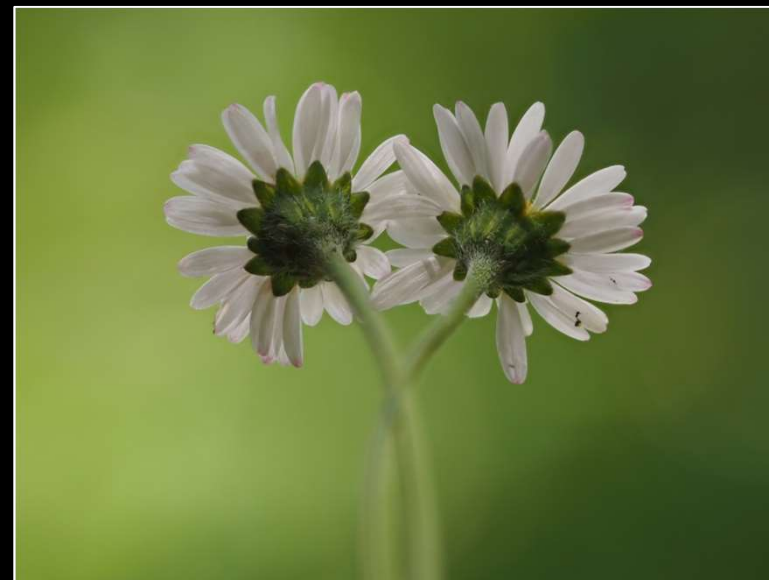
En Babak està bé, malgrat tot el que ha passat, però veu que el model que ha fet m'incomoda. Em diu: «M'ha ajudat molt tenir un amic com tu. Quan et vaig veure preocupat, vaig saber que havia de ser fort». Dona el tumor a la cambrera i diu: «Porta-li una cervesa al meu amic».

Ha estat un any llarg i dur. No estic segur d'haver estat prou a prop teu però vull que sàpigues com m'importaves, que eres a la meva pregària de cada vespre. Vull que sàpigues que eres a les meves pregàries.

Fotografia:
Joan Pous Burniol

La lletra d'aquesta cançó ens parla de l'amistat, de saber escoltar i dels amic que sempre están al teu costat i et donen suport.

Les dues fotos volen mostrar aquestes dues qualitats .

Text presentat per: Helena Cases
Autor : Cap Seattle dels Suquamish i Duwamish.

“La Terra no ens pertany, nosaltres pertanyem a la Terra” Cap Seattle

Succeí el 1854. El catorzè president dels Estats Units, Franklin Pierce, de tendència esclavista i expansionista, va enviar una carta al cap Seattle, de la tribu dels suwamish, per comprar-li les terres dels pobles nadius del nord-oest que avui formen l'estat de Washington. La resposta del cap indi no es va fer esperar. Aquell mateix any fa fer un discurs dirigit al governador territorial Isaac I. Stevens, conegut avui com la resposta del cap indi. No es conserva cap transcripció original del discurs.

El següent escrit n'és un fragment extret d'una versió escrita posterior:

Sabem que l'home blanc no entén la nostra manera de pensar. Per a ell, una part de la Terra és igual que qualsevol altra, ja que ell és un estrany que arriba de nit i s'apropia d'allò que necessita de la Terra. La Terra no és la seva germana sinó la seva enemiga. I quan l'ha conquerida, torna a cavalcar. Tracta la seva mare, la Terra, i el seu germà, el Cel, com si fossin coses que es poden comprar i arrabassar, i que es poden vendre, com ovelles o perles brillants. Famolenc, s'empassarà la Terra i no deixarà res, tan sols un desert.

No ho sé, però la nostra forma de ser és diferent de la vostra. La vista de les vostres ciutats fa mal als ulls del pell-roja. Potser perquè el pell-roja és un salvatge i no ho entén. No hi ha cap mena de silenci en les ciutats dels blancs, no hi ha cap lloc on es pugui sentir créixer les fulles de la primavera i el brunzit dels insectes.

Però tal vegada només ens fa mal a les orelles. Què és la vida si no es pot sentir el crit solitari del siboc o el raucar de les granotes quan es fa de nit en el llac?

<https://culturainquieta.com/estimulante/la-carta-que-el-jefe-indio-seattle-envioal-presidente-de-estados-unidos/>

Fotografia :
Pere Sadurni Pulido

Aquest bosc representa la manera en que veuen l'entorn els pobles originals. En llocs com aquest es que hom pot sentir el bategar de la vida en forma de brisa, sons provinents de la fauna, el moviment de les plantes i la possibilitat de captar l'harmonia regnant en el planeta quan l'home no l'espatlla.

Text presentat per: Joan Pous Burniol
Autor : Joan Pous Burniol.

Fotografia :
Fina Clotet Saus

EL SECRET DEL MONESTIR

Cada dia quan cau la nit sobre el poble, el monestir s'alça com una criatura antiga. Cada vespre, quan el blau fosc s'estén com un mantell sobre les teulades, el campanar s'encén amb una calidesa que no prové de cap fanal ni cap flama.

Diuen que si t'hi apropes en silenci, pots sentir el murmuri de les vides que han passat per sota dels seus arcs i de les mans que han tocat les seves pedres.

Una nit d'hivern, fosca i freda, la Clara s'hi va acostar per primera vegada. Portava una carta que no gosava llegir, escrita per algú que ja no hi era. La va guardar dins la jaqueta i va travessar el llindar de la porta principal. Va seure en un dels bancs de fusta, i sense obrir la carta, va començar a pensar en totes les coses que li havien passat aquells darrers dies. Semblava com si l'edifici sencer l'estigués escoltant.

Quan en va sortir ja tenia les respostes que buscava i el monestir ja no li semblava el mateix, o potser era ella qui havia canviat?

El cel seguia fosc, però hi havia una claror difusa i la Clara va entendre que aquell lloc no eren només unes pedres posades una sobre l'altra, sinó una memòria viva, que escolta, acull i transforma. I cada nit, des de fa segles, si algú s'hi acosta i hi entra, el Monestir, pacient, continua escoltant i donant respostes, ...potser.

Podeu provar- ho, el teniu aquí a tocar.

No us dona la sensació que aquestes imatges, quietes, com parant la orella, estàn escoltant la Clara i el seu secret.?

Text presentat per : Neus Gamell
 Autora : Neus Gamell.

Fotografia :
 Pere Mir Muntadas

Fotografia :
 Joan Pous Burniol

Esclat de joiosa esperança,
 aparent aleteig morbós.
 Enfilant el fangós sender
 inundat d'escalfor i color.

Herència planera divina
 semblant el proper esdevenir.
 Sàvia, salvatge natura;
 força, coratge i desig.

Fúria present eixida
 dominant, confusa, humiliant.
 Duel partícip cruent
 ànima esquerdada, ferida.

Figurants temorencs, compungits;
 còlera, commoció compassiva.
 Trossets d'amor calcinats,
 desassossec abrigat de fulgor.

Dualitat representada per el blanc i el negre, on els figurants ens porten a la natura ambigua, sàvia i salvatge a que fa referencia l'escrit, alhora la seva ubicació precària transmet la tensió que em genera el text.

*Salvatge natura, força, coratge i desig ..... ànima esquerdada, ferida,.....
 De sobte no se us apareix el Comte Arnau?*

Text presentat per : Alex Porta Tallant
Autor : Alex Porta Tallant

Fotografia :
Joan Pous Burniol

Preparo l'habitació perquè vull que a la fotografia tot suri a lloc, que no es vegi ni excessivament endreçada ni massa desordenada. Configuro la càmera: sensibilitat, obertura, velocitat. Enfoco manualment. Poso el temporitzador a deu segons i que realitzi tres fotos seguides. Corro a posar-me al centre.

Penso quina cara he de posar i la vaig canviant. No m'agrada ser davant de l'objectiu. Miro el resultat: a la primera foto, massa seriós; a la segona, faig una cara trista; a la darrera, surt moguda.

Hi tornem. Recordo que una fotògrafa que dona consells per Instagram diu que per sortir amb un somriure i que no sigui forçat, cal dir la paraula "Money" i allargar la "e". Provem-ho. Ara, en una, surto amb cara de boig, a l'altra, semblo fet i deixat estar, i a la tercera, val més que no en parlem.

Que difícil que és fer-se un autoretrat i que surti bé!

Molts consells però certament després surt com surt !!!

Text presentat per : Fer Martinez Pissauri
Autora : Fer Martinez Pissauri

Fotografia :
Pere Sadurni

El temps s'empassava les setmanes com una liquadora, trinxant records, promeses i silencis fins a convertir-los en una pasta indistinta on ja no sabíem distingir els dies viscuts dels somiats.

La traça que deixen les estrelles vol fer les vegades del moviment de les busques d'un rellotge, que voltant a tota velocitat ens indica la velocitat a la que vivim en els temps actuals.

Text presentat per : Fina Clotet Saus
Autora: Fina Clotet Saus

Fotografia :
Montserrat Suriñach Casals

Fotografia :
Carme Juncà Prat

L'art de saber mirar

Darrere la càmera he après la manera de dir al món: "Atura't, escolta el silenci, mira la bellesa de les petites coses que sovint ens passen desapercebudes". He après que la bellesa no necessita grans escenaris; sovint es troba en allò que és tan menut que gairebé sembla invisible.

Ens passem la vida corrent, però quan m'apropo a una petita planta, el món s'atura.

M'enlluerna el contrast d'un color viu sobre el gris de la pedra o la delicadesa d'uns pètals que semblen fets de paper de seda. Són moments fugaçs on la llum ho transforma tot, convertint un detall insignificant en un petit miracle visual.

He descobert que la fotografia és una manera d'explicar una història sense paraules. No busco grans esdeveniments; darrere el visor, el temps s'atura, i podria dir-te que soc feliç observant l'angle, la llum, els colors i les textures que ens envolten. Només cal tenir la paciència de voler veure-ho i la delicadesa de saber-ho mirar.

Molta estona preparant una fotografia d'un grup de bolets molt petits. Els veieu?

Text presentat per : Menci Colomer Nogué
Autor : Menci Colomer Nogué

Fotografia :
Joan Pous Burniol

Anem omplint la banyera de la vida
sense presses però amb ganes.
Fem-ho de manera divertida,
amb gots, ampolles, galledes i palanganes.

Perquè la cosa ens duri mes, fem servir
matrassos, pipetes, comptagotes i xeringues,
no ens oblidem, abans, de fer-les bullir.
I acompanyem-ho tot amb cremes i “potingues”.

I fins que arribi l’hora temuda del condol
sense presses i sense ganes.
Reguem-ho tot amb grans dosis d’alcohol
per acabar finalment amb infusions i tisanes.

Que la mirada blava , neta i clara dels teus ulls
no s’empleni mai d’espuma.
I malgrat entrebancs i esculls,
ens quedi sempre al cor una petita espurna.

*L’escrit és un cant a gaudir de tots els moments feliços i divertits
de la vida i encarar-la amb alegria i un espèrit positiu.
Deixar-te emportar per la música i l’ambient d’un concert pot ser
un d’aquests moments.*

Text presentat per : Pep Garriga Vergés
 Autor : Pep Garriga Vergés

Fotografia :
 Joan Pous Burniol

A B C dari de Sant Joan de les Abadesses

Escriure un petit paràgraf per què algú l'inspiri per fer una fotografia?

Complicat.

Una lletra; un fotograma; una inspiració.

Un sentiment; una imatge; un mot.

A d'abadessa expulsada; B de boscos desconeguts; C de capitell romànic; D de dimonis i diabledesses terrenals; E d'envelat festiu; F de font sulfurosa; G de Guifré fundador; H d'història mil·lenària; I d'identitat indestructible; J de jardí de la Puda florit; K de katusques caminadores; L de larutadelferro ciclista; M de Molí petit educatiu; N de Nunó musical; O d'obaga de Santigosa; P de pabordessa engalanada; Q de quemaco pels quemacos; R de riu vitalista; S de Santíssim Misteri; T de Taga imponent; U d'unió excursionista i de botiguers; V de volta romànica; X de xixíputa dialectal Y (i)

Z de ... Caram! Amb la Z? Difícil! Ja ho tinc! Z de zebra santjoanina, futbolísticament parlant!

L'ABCdari, agafat lletra a lletra, ha servit a l'autor per descriure el poble en 25 paraules.

Seguint el mateix camí n'he agafat tan sols unes quantes per formar una paraula que ens identifica a totso els santjoanins.

Text presentat per : Anna Roqué Cubí
Autora: Anna Roqué Cubí

MOIRA

Fa dies que amuntego la roba bruta amb un il·lusió pueril. El mes de gener van obrir una bugaderia un carrer més avall de casa. És un carrer estret i empedrat, escenari d'algunes caigudes causades per unes bambes massa llises o per algun descuit per rendició al desig o vici massa llamíner.

Amb un desordre precipitat he agafat l'enèsima bossa del "súper" i l'he omplert a vessar. La coronen dos tangues de moral més que qüestionable que en un passat ja llunyà lluien el blanc de la innocència.

M'enfundo el xandall de goma fluixa i les "no crocs" fúcsia amb els mitjons de llana, única herència de la tieta Antònia que sorgia cada tarda des de la comoditat de la seva butaca burgesa.

No em puc imaginar una aparença més sòlida, com diu el veí adolescent del tercer... ara sembla ser que la solidesa ha adquirit un nou paradigma, sense anar més lluny l'altre dia li pregunto - estàs bé? I m'etziba...- Sí mental sòlida!... Curiós penso, doncs no recordo una època més inestable, inconsistent i poc sòlida com aquesta.

Agafó els cascos i a ritme de Llach baixo a trompejades les escales... és la versió del Festival ÍTACA 2019, "quan surts per fer el viatge cap a Ítaca", em xiuxiueja a l'orella la Nedderman mentre continua en Marc Parrot amb la seva vellutada veu i no puc evitar pensar si ell avui també hi serà...

Arribo esbufegant i en Montero d'Oques grasses em diu, "que siguis vell quan fondegis l'illa"... ell ja hi és, "sabràs el que volen dir les illes" diu Lildami. Veig que llegeix, entro i l'observo de lluny en la fredor de la bugaderia i la olor a llençols nets, el seu gos guia aixeca el nas, ell em traspasa amb la mirada mentre continua resseguint amb precisió les lletres d'un vell llibre "l'Odissea" aconseguixo veure... Jo inicio el ritual de la bugaderia, selecciono rentadora, mentre no puc deixar d'observar-lo... la seva màquina ja ha pitat, s'aixeca i amb curiosa harmonia recull la roba i joestic tan a prop i tinc tantes ganes de tocar-lo i tinc tantes ganes d'explicar-li-ho tot... es gira i per un moment sembla que m'ha reconegut... a mi només em queda esperar i continuar el viatge superant les pors, sense agafar dreceres, deixant de fugir. Marxa amb un simple "adéu". Un altre Dijous sense dir-li... Jo anava dins l'altre cotxe el dia de l'accident.

Fotografia :
Joan Pous Burniol

La rutina quotidiana d'un dia qualsevol és el punt de partida d'aquesta historia que continua dins una bugaderia on de sobte, apareix una nova peça que desplaça l'atenció del lector. La foto intenta il·lustrar aquesta historia unint en una imatge els principals elements

Text presentat per : Elisabet Regué Pujol
Autora : Elisabet Regué Pujol

On el temps s'atura

Em desperto, dues persones dormen al meu costat. On soc? Les conec? Vaig bruta, com si m'haguessin arrossegat pel terra, potser fang. Miro al meu voltant, on soc, em vaig repetint. Les altres dormen.

Miro al meu entorn, no hi ha res que em cridi l'atenció, sembla un espai de quietud profunda. Tinc la sensació de que el temps s'hagi parat, i també l'ànima, la meua ànima. Giro el cap enrere i el veig imponent. Un far. Ell, s'alça ferm, pintat amb franges blanques i vermelles, com un vell guardià, que ha vist passar segles de tempestes i naufragis. Soc a prop del mar. M'alço. Les altres dormen.

Al voltant del far, el paisatge és auster i bell. No hi ha arbres alts, només herba curta que s'inclina amb el vent. Contemplo unes flors, no les conec, deuen ser salvatges i s'aferren a la terra, igual que jo.

Les altres dues persones, es desperten, es miren, ens mirem, no diem res. Les paraules. s'han esvaït. On som? Ens agafem de les mans i com tres espectadores contemplem en silenci una imatge increïble, en un lloc únic, potser, irrepetible. Caminem cap al penya segat que tenim davant, on sembla acabar-se i on el mar comença a parlar amb veu pròpia.

Mentre caminem, crec endevinar que som en una illa. Imagino que és una illa que guarda secrets silenciosos, camins que conviden a caminar lentament escoltant només el vent i les passes i també, miradors des d'on el món sembla més simple, reduït a mar, cel i llum.

Sento un soroll que ens abraça, un soroll colpidor, ens mirem sense saber que passa, que es aquesta tremolor sonora? ens atordeix, ens tira a terra, no hi som.

Fotografia :
Joan Pous Burniol

Un far al caire d'un penya-segat és el paisatge que acompanya des de l'inici fins el final aquest relat.

Text presentat per : Ramon Calvet i Falgueras
Autor : Ramon Calvet i Falgueras

Infern i Glòria...

L'home, vell i rondinaire, potser amb principi d'alzheimer, no pot evitar un gest de sorpresa a l'obrir la rebregada llibreta que ha trobat mentre regiraba una muntanya de llibres vells i oblidats.

L'home, barbut i malgirbat, potser amb símptomes de Diògenes, reconeix intuïtivament la seva lletra d'adolescent poruc al llegir els primers versos del poema...

*Dic simpatia,
i en tu penso.
Parlo d'amistat,
i a tu et recorde.*

L'home, matusser i maldestre, fugaçment sorprès i revifat per la descoberta, recorda amb clarividència la noia de la qual ja fa una eternitat en va estar perduda i platònicament enamorat...

*Gaudeixo l'alegria,
i a tu et sento.
M'oprimeix el misteri,
i a tu et veig.
Estimo la llibertat,
i en tu somnio.*

L'home, abatut i capcot, derrotat en cos i ànima, s'eixuga una impertinent llàgrima mentre fuig vacil·lant, vençut pels fantasmes del passat...

*Penso en l'amor,
i a tu t'enyoro.
Cerco la glòria,
i la Glòria ets tu...*

Fotografia :
Joan Pous Burniol

Entremig de les estrofes del poema apareix desdibuixada la cara de la noia a qui va destinat

Fotografia :
Ramon Calvet i Falgueras

Al mig d'una habitació desendressada el protagonista del relat troba la llibreta que li desperta antics records.

Text presentat per : Sonia Ariño Tomás

Autora : Sonia Ariño Tomás

No sabia ben bé perquè tenia aquella necessitat d'anar-hi ni si realment serviria de res. Havia de servir d'alguna cosa? Què volia fer-hi? Què esperava sentir? Tot eren preguntes sense respostes i malgrat tot volia anar-hi. Hi aniria.

Sí. Sentia que alguna cosa havia quedat a mitges. Sentia que calia reconciliar-me amb tot plegat, amb tot el què va passar. I no em refereixo tant a aquella maleïda caiguda, que també, sinó a aquell fràgil equilibri que s'estroncà i donà lloc al despertar de les sospites, dels rancors, menyspreus i retrets i també de les lleialtats mal enteses. Tot allò que sentia enganxat a la pell i que havia intentat abandonar darrera d'aquella porta del jardí que ara hauria de tornar a obrir.

Sí. Hi tornava amb la il·lusió de començar de nou, amb una picada d'ullet al passat, però deixant anar tot el que ja no em servia per continuar avançant. I a poc a poc, posant un peu darrera l'altre, deixant descansar la ment i obrint-me a totes les sensacions del cos, hi vaig arribar. I ara què? Quina era la clau? "La intenció, la intenció sempre és la clau. Potser no la saps explicar però la saps. Has fet un viatge molt llarg per viure aquest moment. Escolta, deixa't sentir".

I es féu la màgia. La intenció, sempre la intenció i una espelma encesa als primers graons de l'escala neta. Una espelma entre dues plantes i les canyes verdes i beix de l'entrada van ser suficient per sentir com érem capaços de crear quelcom nou. Amb les arrels ben fondes, això sí, però situada al present, amb un futur lluminós ple de reptes i somnis. Per fi sense deutes, ni amb els vius ni amb els morts, lliure i plena d'amor.

La intenció. Beneïda intenció

Fotografia :
Joan Pous Burniol

*Després de llegir i rellegir aquest relat he optat ,
amb tota la intenció , per triar la imatge d'una
espelma que representa un futur lluminós i ple
d'esperança.*

Res...

...més